

РЕГЛАМЕНТ КОМІСІЇ (ЄС) № 1073/2009

від 21 жовтня 2009 року

про спільні правила доступу до міжнародного ринку автобусних перевезень, та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 561/2006

(переглянутий)

(текст стосується ЄП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,Беручи до уваги Договір про заснування Європейського
Співтовариства та, зокрема, його статтю 71,

Беручи до уваги пропозицію Комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-
соціального комітету ⁽¹⁾,

Після проведення консультацій з Комітетом регіонів,

Діючи відповідно до процедури, встановленої у статті 251
Договору ⁽²⁾,

Оскільки:

(1) Існує необхідність внести низку істотних змін до Регламенту Ради (ЄЕС) № 684/92 від 16 березня 1992 року про спільні правила для міжнародних автобусних перевезень пасажирів ⁽³⁾ та до Регламенту Ради (ЄС) № 12/98 від 11 грудня 1997 року, що встановлює умови відповідно до яких перевізники нерезиденти можуть надавати транспортні послуги з національного автомобільного перевезення пасажирів в межах держави-члена ⁽⁴⁾. Заради зрозумілості та спрощення, ці регламенти повинні бути переглянуті та інкорпоровані до єдиного регламенту.

(2) Запровадження спільної політики у сфері транспорту передбачає, *inter alia*, встановлення спільних правил, що застосовуються до міжнародного перевезення пасажирів автомобільним транспортом, а також умов на яких перевізники нерезиденти можуть надавати транспортні послуги в межах держави-члена.

⁽¹⁾ ОВ С 10, від 15.1.2008 року, С. 44.

⁽²⁾ Висновок Європейського Парламенту від 5 червня 2008 року (ще не опублікований в Офіційному віснику), Спільна позиція Ради від 9 січня 2009 року (ОВ С 66 Е, від 17.3.2009 року, С. 25), Позиція Європейського Парламенту від 23 квітня 2009 року (ще не опублікована в Офіційному віснику) та Рішення Ради від 24 вересня 2009 року.

⁽³⁾ ОВ L 74, від 20.3.1992 року, С. 1.

⁽⁴⁾ ОВ L 4, від 8.1.1998 року, С.10.

(3) Для забезпечення створення узгоджених правових рамок для міжнародних перевезень пасажирів автобусами на всій території Співтовариства, цей Регламент повинен застосовуватися до всіх міжнародних перевезень на території Співтовариства. Перевезення з держав-членів до третіх країн досі дуже детально охоплено двосторонніми угодами між державами-членами та цими третіми країнами. Таким чином, цей Регламент повинен застосовуватися до тієї частини подорожі, що відбувається в межах території держави-члена підбору чи висадки пасажирів, оскільки необхідні угоди між Співтовариством та відповідними третіми країнами не були підписані. Проте, цей Регламент повинен застосовуватися до території держави-члена, яку перетинають транзитом.

(4) Свобода надання послуг є основоположним принципом спільної політики у сфері транспорту та вимагає, щоб перевізникам з усіх держав-членів був гарантований доступ до ринків міжнародних перевезень без дискримінації на підставі національності або місця заснування.

(5) Умовою здійснення міжнародних перевезень пасажирів автобусами має стати наявність ліцензії Співтовариства. Перевізники будуть зобов'язані весь час зберігати на борту кожного транспортного засобу засвідчену копію ліцензії Співтовариства для спрощення проведення ефективного контролю правоохоронними органами, зокрема органами за межами держави-члена, в якій вони засновані. Необхідно визначити умови видачі та відкликання ліцензій Співтовариства, строк їх дії та детальні правила користування ними. Також, необхідно встановити детальні технічні специфікації зовнішнього вигляду та інших характеристик ліцензії Співтовариства та її засвідчених копій.

(6) Перевірки на дорозі повинні проводитися без прямої чи непрямої дискримінації на підставі національності оператора автомобільних перевезень або країни заснування оператора автомобільних перевезень, або ж країни реєстрації транспортного засобу.

(7) Також необхідно передбачити режим, що залежить від певних умов для спеціальних регулярних послуг та певних нерегулярних послуг з тим, щоб задовольнити попит.

(8) Зберігаючи режим надання дозволів на регулярні послуги, в той же час, необхідно внести зміни до певних правил, зокрема стосовно процедур надання дозволів.

- (9) Дозвіл на надання регулярних послуг повинен віднині видаватися після проведення процедури надання дозволу, окрім якщо існують чіткі підстави для відмови, що стосуються заявника. Підстави для відмови, що стосуються відповідного ринку, повинні полягати в наступному: послуги щодо яких подається заявка істотним чином вплинуть на життєздатність подібних послуг, що надаються відповідно до одного або більше контрактів за державні кошти на відповідних прямих відрізках, або ж основною метою послуг є не перевезення пасажирів між зупинками, що розташовані в різних державах-членах.
- (10) Перевізникам нерезидентам має бути дозволено надавати послуги пасажирських перевезень, але необхідно приділяти увагу особливим характеристикам кожної форми послуг. Коли надаються такі каботажні послуги, вони повинні підпадати під дію законодавства Співтовариства, зокрема Регламенту (ЄС) 561/2006 Європейського Парламенту та Ради від 15 березня 2006 року про гармонізацію певних законодавчих актів у сфері соціальної політики, що стосуються автомобільного транспорту ⁽¹⁾, а також під дію чинного національного законодавства у визначених сферах держави-члена в якій ці послуги надаються.
- (11) Положення Директиви 96/71/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 грудня 1996 року стосовно відрядження працівників в рамках надання послуг ⁽²⁾ застосовуються до транспортних підприємств, що здійснюють каботажні перевезення.
- (12) Якщо це стосується регулярних послуг, лише регулярні послуги, як частина регулярних міжнародних послуг, виключаючи послуги міського та приміського перевезення, повинні бути відкритими для перевізників нерезидентів, за умови дотримання певних вимог, зокрема, чинного законодавства держави-члена в якій ці послуги надаються.
- (13) Держави-члени зобов'язанні надавати взаємну допомогу для належного застосування цього Регламенту.
- (14) Необхідно спростити адміністративні формальності, наскільки це можливо, однак, не залишаючи контролю та покарань, що гарантують правильне та ефективне застосування цього Регламенту. З цією метою, існуючі правила про відкликання ліценції Співтовариства повинні бути уточнені та стати більш жорсткими. Чинні правила необхідно оновити, щоб дозволити накладання ефективних штрафів за серйозні порушення, вчинені в державі-члені іншої за державу-члена заснування. Покарання повинні бути недискримінаційними та пропорційними порушенню. Необхідно передбачити можливість подання оскарження стосовно будь-якого накладеного штрафу.
- (15) Держави-члени повинні вносити до своїх електронних реєстрів підприємств автомобільного транспорту відомості про всі серйозні порушення, вчинені перевізниками, що призвели до накладення штрафу.
- (16) З метою сприяння та посилення обміну інформацією між національними органами влади, держави-члени повинні обмінюватися відповідною інформацією через національні контактні точки, створені відповідно до Регламенту (ЄС) № 1071/2009 Європейського Парламенту та Ради від 21 жовтня 2009 року, що запроваджує спільні правила щодо умов, яких необхідно дотримуватися під час здійснення діяльності оператора автомобільного транспорту ⁽³⁾.
- (17) Заходи, необхідні для імплементації цього Регламенту повинні бути ухвалені відповідно до Рішення Ради 1999/468/ЄС від 28 червня 1999 року, що встановлює процедури користування повноваженнями з імплементації, покладені на Комісію ⁽⁴⁾.
- (18) Зокрема, Комісія повинна мати повноваження встановлювати форму певних документів, що мають використовуватися для імплементації цього Регламенту та адаптації Додатків I та II цього Регламенту до технічного прогресу. Оскільки ці заходи мають загальну сферу дії та призначені для уточнення неістотних елементів цього Регламенту шляхом його доповнення, відповідно до контрольованої регуляторної процедури, передбаченої у статті 5а Рішення 1999/468/ЄС.
- (19) Держави-члени повинні вжити необхідних заходів для імплементації цього Регламенту, зокрема стосовно ефективних, пропорційних та запобіжних штрафних санкцій.
- (20) З метою заохочення туризму та використання екологічних видів транспорту, необхідно внести зміни до Регламенту (ЄС) № 561/2006 з тим, щоб дозволити водіям, які залучені до єдиної нерегулярної послуги з міжнародного перевезення пасажирів відкласти їхній щотижневий період відпочинку на 12 послідовних 24 годинних періодів, якщо вони залучені у діяльність із перевезення пасажирів, яка зазвичай не включає безперервних та довгих періодів керування. Таке відстрочення може бути дозволено лише з дуже жорстким дотримання безпеки на дорозі та враховувати умови праці водіїв, *inter alia*, зобов'язання брати щотижневі періоди відпочинку до та після поїздки. Комісія повинна проводити прискіпливий моніторинг користування цим відступом. Якщо фактична ситуація, що дозволяє користування цим відступом змінюється істотним чином, і такий відступ призводить до погіршення безпеки на дорозі, Комісія повинна вжити належних заходів.

⁽¹⁾ ОВ L 102, від 11.4.2006 року, С. 1.

⁽²⁾ ОВ L 18, від 21.1.1997 року, С. 1.

⁽³⁾ Див. сторінку 51 цього Офіційного вісника.

⁽⁴⁾ ОВ L 184, від 17.7.1999 року, С. 23.

(21) Оскільки мета цього Регламенту, зокрема створення всеохоплюючих правових рамок для міжнародних автобусних перевезень на всій території Співтовариства не може бути достатнім чином досягнута державами-членами і може бути відповідно, з причин масштабу та наслідків, краще досягнутою на рівні Співтовариства, Співтовариство може ухвалити заходи, відповідно до принципу субсидіарності, встановленого у статті 5 Договору. Відповідно до принципу пропорційності, встановленого у цій же статті, цей Регламент не виходить за межі того, що є необхідним для досягнення цієї мети.

УХВАЛИЛИ ЦЕЙ РЕГЛАМЕНТ:

РОЗДІЛ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1

Сфера застосування

1. Цей Регламент застосовується до міжнародних автобусних перевезень в межах території Співтовариства на замовлення або за винагороду, або за рахунок перевізників, заснованих в одній з держав-членів відповідно до законодавства цієї держави-члена та з використанням транспортних засобів, зареєстрованих у цій державі-члені, які придатні та призначені відповідно до своєї конструкції та обладнання для перевезення дев'яти і більше пасажирів, включаючи водія, а також до руху таких транспортних засобів без пасажирів у зв'язку з такими перевезеннями.

Зміна транспортного засоби або переривання перевезення з тим, щоб здійснити частину подорожі на іншому виді транспорту не впливає на застосування цього Регламенту.

2. У випадку перевезення з однієї держави-члена до третьої країни або навпаки, цей Регламент застосовується до тієї частини подорожі, що відбувається по території будь-якої держави-члена, що перетинається транзитом. Цей Регламент не застосовується до тієї частини подорожі, що відбувається на території держави-члена підбору або висадки пасажирів, якщо необхідна угода між Співтовариством та відповідною третьою країною не була укладена.

3. До моменту укладання угод, згаданих у частині 2, цей Регламент не впливає на положення, що стосуються перевезення з однієї держави-члена до третьої країни та навпаки в рамках двосторонніх угод, укладених між державами-членами та тими третіми країнами.

4. Цей Регламент застосовується до національних послуг пасажирських перевезень автомобільним транспортом на замовлення або за винагороду, що надаються на тимчасовій основі перевізником нерезидентом, як передбачено у Розділі V.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цього Регламенту застосовуються такі визначення:

1. «міжнародні перевезення» означає:

- (a) подорож, що здійснюється транспортним засобом від пункту відправлення до пункту призначення, які розташовані в різних державах-членах з або без транзиту територією однієї або більше держав-членів або третіх країн;
- (b) подорож, що здійснюється транспортним засобом, пункт відправлення та пункт призначення якого знаходяться в одній тій самій державі-члені в той час коли підбір та висадка пасажирів відбувається в іншій державі-члені або в третій країні;
- (c) подорож, що здійснюється транспортним засобом з держави-члена до третьої країни або навпаки, з або без транзиту територією однієї або більше держав-членів або третіх країн; або
- (d) подорож, що здійснюється транспортним засобом між третіми країнами з транзитом територією однієї або більше держав-членів;

2. «регулярні послуги» означає послуги, що передбачають перевезення пасажирів відповідно до встановленого розкладу та за визначеним маршрутом; пасажирів підбираються та висаджуються у попередньо встановлених місцях зупинки;

3. «спеціальні регулярні послуги» означає регулярні послуги, незалежно від того ким вони організовані, і які передбачають перевезення визначених категорій пасажирів за винятком інших пасажирів;

4. «нерегулярні послуги» означає послуги, що не підпадають під визначення регулярних послуг, включаючи спеціальні регулярні послуги та основними особливостями яких є те, що перевезення пасажирів відбувається за ініціативою замовника або самого перевізника;

5. «транспортні операції за власний рахунок» означає операції, що здійснюються для некомерційних та неприбуткових цілей фізичною або юридичною особою, під час яких:

- транспортна діяльність є лише супутньою діяльністю для цієї фізичної або юридичної особи, та
- транспортні засоби, що використовуються є власністю цієї фізичної або юридичної особи або придбані цією особою у відстрочку або є об'єктом довгострокового лізингу та управляються членом персоналу фізичної або юридичної особи, або самою фізичною чи, або ж особою, яка працює на таку юридичну особу або яку наданою у розпорядження цієї юридичної особи відповідно до контрактних зобов'язань;

6. «держава-член перебування» означає державу-член в якій перевізник здійснює перевезення, окрім держави-члена в якій цей перевізник заснований;

7. «каботажні перевезення» означає, або:

- національні послуги з перевезення пасажирів автомобільним транспортом за наймом або за винагороду, що надаються на тимчасовій основі перевізником у державі-члені перебування, або
- підбір та вивідка пасажирів в межах однієї держави-члена, під час здійснення регулярної міжнародної послуги, відповідно до положень цього Регламенту, за умови, що вона не є основною метою такої послуги;

8. «істотне порушення законодавства Співтовариства про автомобільний транспорт» означає порушення, що може призвести до втрати гарної репутації відповідно до частин 1 та 2 статті 6 Регламенту (ЄС) № 1071/2009, та/або тимчасового або постійного відкликання ліцензії Співтовариства.

Стаття 3

Свобода надання послуг

1. Будь-якому перевізнику, що працює за наймом або за винагороду, як зазначено у статті 1, дозволено, відповідно до цього Регламенту, надавати регулярні послуги, включаючи спеціальні регулярні послуги та нерегулярні послуги, що надаються пасажирськими автобусами, без дискримінації на підставі державної приналежності або місця заснування, якщо перевізник:

- (a) має дозвіл в державі-члені заснування на здійснення перевезень шляхом регулярних послуг, включаючи спеціальні регулярні послуги, або нерегулярні послуги пасажирських автобусів, відповідно до умов доступу на ринок, встановлених у національному законодавстві.
- (b) відповідає вимогам, встановленим відповідно до правил Співтовариства про допуск до професійної діяльності оператора пасажирських перевезень автомобільним транспортом у національних та міжнародних транспортних операціях; та
- (c) відповідає законодавчим вимогам щодо стандартів до водіїв та транспортних засобів, встановлених, зокрема, Директивою Ради 92/6/ЄЕС від 10 лютого 1992 року про встановлення та використання пристроїв обмеження швидкості для певних категорій механічних транспортних засобів в Співтоваристві ⁽¹⁾, Директивою Ради 96/53/ЄС від 25 липня 1996 року, що встановлює для певного автомобільного транспорту, що експлуатується в межах Співтовариства максимально дозволені габаритні розміри у національному дозволі міжнародному русі та максимально дозволена вага у міжнародному русі ⁽²⁾ та Директивою 2003/59/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 15 липня 2003 року про початкову кваліфікацію та періодичне навчання водіїв певних транспортних засобів, що

використовуються для перевезення товарів та пасажирів ⁽³⁾.

2. Будь-якому перевізнику, зазначеному у статті 1, дозволено надавати транспортні послуги відповідно до частини 1 статті 5 без дискримінації на підставі державної приналежності або місця заснування, якщо він:

- (a) має дозвіл у державі-члені заснування на здійснення автобусних перевезень відповідно до умов доступу на ринок, встановлених національним законодавством; та
- (b) відповідає законодавчим вимогам щодо стандартів до транспортних засобів та водіїв, як встановлено, зокрема, у Директивах 92/6/ЄЕС, 96/53/ЄС та 2003/59/ЄС.

РОЗДІЛ II

ЛІЦЕНЗІЯ СПІВТОВАРИСТВА ТА ДОСТУП НА РИНОК

Стаття 4

Ліцензія Співтовариства

1. Міжнародні перевезення пасажирів автобусами здійснюються за умови наявності ліцензії Співтовариства, що видана компетентними органами держави-члена заснування.

2. Компетентні органи держави-члена заснування видають її власнику оригінал ліцензії Співтовариства, який знаходиться на зберіганні у перевізника, а також відповідну кількість засвідчених копій цієї ліцензії, що відповідає кількості транспортних засобів, що використовуються для міжнародних перевезень пасажирів, і що перебувають у розпорядженні власника ліцензії Співтовариства не залежно від того, чи ці транспортні засоби перебувають у його власності, чи перебувають у користуванні за іншою формою, зокрема, придбані у розстрочку, за контрактом оренди або лізингу.

Ліцензія Співтовариства та її засвідчені копії повинні відповідати зразку, наведеному у Додатку II. Вони повинні містити принаймні два захисні елементи з перелічених у Додатку I.

Комісія адаптуватиме Додатки I та II до технічного прогресу. Заходи, що матимуть на меті внести зміни до несуттєвих елементів цього Регламенту, будуть ухвалюватися відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у частині 2 статті 26.

Ліцензія Співтовариства та її засвідчені копії повинні містити печатку органу, що їх видав, а також підпис і серійний номер. Серійні номери ліцензій Співтовариства та їх засвідчених копій вносяться до національного електронного реєстру підприємств автомобільного транспорту, передбаченого у статті 16 Регламенту (ЄС) № 1071/2009, як частина даних, що стосуються перевізника.

3. Ліцензія Співтовариства видається на ім'я перевізника та не підлягає передачі. Засвідчена копія ліцензії Співтовариства повинна зберігатися в кожному транспортному засобі перевізника та має бути пред'явлена на вимогу будь-якої уповноваженої посадової особи, що має право проводити перевірку.

⁽¹⁾ ОВ L 57, від 2.3.1992 року, С. 27.

⁽²⁾ ОВ L 235, від 17.9.1996 року, С. 59.

⁽³⁾ ОВ L 226, від 10.9.2003 року, С. 4.

4. Ліцензія Співтовариства видається на строк до 10 років, після чого вона підлягає поновленню.

Ліцензії Співтовариства та їх засвідчені копії, що видані до дати набуття чинності цим Регламентом залишаються дійсними до спливу терміну їх дії.

5. Коли подається заявка на ліцензію Співтовариства, або коли ліцензія Співтовариства поновлюється відповідно до частини 4 цієї Статті, компетентні органи держави-члена заснування перевіряють чи відповідає перевізник або продовжує відповідати вимогам, встановленим у частині 1 статті 3.

6. Якщо перевізник не відповідає вимогам, встановленим у частині 1 статті 3, компетентні органи держав-членів заснування відмовляють у видачі або поновленні, або ж відкликають ліцензію шляхом обґрунтованого рішення.

7. Держави-члени гарантують право заявника або власника ліцензії Співтовариства подати оскарження проти рішення компетентних органів держави-члена заснування про відмову у видачі або поновленні цієї ліцензії.

8. Держави-члени можуть прийняти рішення про те, що ліцензія Співтовариства буде також дійсною для національних транспортних операцій.

Стаття 5

Доступ на ринок

1. Регулярні послуги є відкритими для всіх, за умови, якщо доречно, дотримання обов'язкових застережень.

Такі послуги є предметом дозволу, що надається відповідно до положень Розділу III.

Регулярні послуги з держави-члена до третьої країни та навпаки надаються за умови отримання дозволу відповідно до двосторонньої угоди між державою-членом та третьою країною та, якщо доречно, держави-члена транзиту, якщо необхідна угода між Співтовариством та третьою країною не була укладена.

Регулярний характер послуги не повинен зазнавати впливу внаслідок будь-яких змін, що відбулися в умовах надання послуги.

Організація паралельних або тимчасових послуг, обслуговування тієї ж категорії пасажирів, що й регулярні послуги, необслуговування певних зупинок та обслуговування додаткових зупинок на існуючому регулярному маршруті визначаються тими самими правилами, що застосовуються до регулярних послуг.

2. Спеціальні регулярні послуги включають:

(a) перевезення працівників між роботою і домом;

(b) перевезення школярів та студентів до та з навчального закладу;

Той факт, що спеціальні послуги можуть варіюватися відповідно до потреб користувачів не впливає на класифікацію як регулярна послуга.

Спеціальні регулярні послуги не підпадають під вимогу щодо отримання дозволу відповідно до Розділу III, якщо вони охоплені контрактом, що укладено між організатором та перевізником.

3. Нерегулярні послуги не вимагають отримання дозволу відповідно до Розділу III.

Проте, організація паралельних або тимчасових послуг, що подібні до існуючих регулярних послуг та, що обслуговують ту саму категорію пасажирів, що й останні підпадає під вимогу щодо отримання дозволу відповідно до процедури, встановленої у Розділі III.

Нерегулярні послуги не припиняють бути нерегулярними виключно на підставі того, що вони надаються через певні інтервали.

Нерегулярні послуги можуть надаватися групою перевізників, що діють від імені одного і того ж підрядчика, а подорожуючі можуть робити пересадку на маршруті на іншого перевізника, що входить до однієї ж групи на території однієї держави-члена.

Комісія встановлює процедуру щодо назв таких перевізників та точок стиковки на маршруті, які мають бути повідомлені компетентним органам відповідних держав-членів. Ці заходи, що мають на меті внести зміни до неістотних елементів цього Регламенту шляхом його доповнення, будуть ухвалені відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у частині 2 статті 26.

4. Подорожі транспортних без пасажирів, що здійснюються у зв'язку з транспортними операціями щодо стиковки, зазначені у третьому абзаці частини 2, та в першому абзаці частини 3 також не вимагають отримання дозволу.

5. Транспортні операції за власний рахунок виключаються з будь-якої системи дозволів, однак підпадають під систему сертифікації.

Сертифікати видаються компетентними органами держави-члена в якій транспортний засіб зареєстровано та мають строк дії на всю тривалість подорожі, включаючи транзит.

Комісія встановлює формат сертифікатів. Ці заходи мають на меті внести зміни до неістотних елементів цього Регламенту шляхом його доповнення, та ухвалюються відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у частині 2 статті 26.

РОЗДІЛ III

РЕГУЛЯРНІ ПОСЛУГИ, ЩО ПІДПАДАЮТЬ ПІД ВИМОГУ ЩОДО ОТРИМАННЯ ДОЗВОЛУ*Стаття 6***Характер дозволу**

1. Дозволи видаються на ім'я перевізника та не підлягають передачі. Проте, перевізник, який отримав дозвіл може з дозволу компетентного органу держави-члена на території якої розташовано пункт відправлення, далі – орган, що видав дозвіл, надавати послугу через підрядчика. В цьому випадку, назва підрядчика та його роль мають бути зазначені у дозволі. Підрядчик повинен відповідати вимогам, встановленим у частині 1 статті 3. Для цілей цієї частини пункт відправлення означає – «одна із кінцевих станцій послуги».

У випадку підприємств, що утворили асоціацію для цілей надання регулярної послуги, дозвіл видається на ім'я всіх підприємств та зазначає назви всіх операторів. Дозвіл надається підприємству, яке здійснює управління операціями, а іншим підприємствам надаються копії.

2. Строк дійсності дозволу не повинен перевищувати 5 років. Цей строк може становити і менше, або ж на вимогу заявника або за взаємною згодою компетентних органів держав-членів на території яких відбувається підбір та висадка пасажирів.

3. Дозвіл містить таку інформацію:

- (a) тип послуги;
- (b) маршрут послуги, зазначаючи, зокрема, пункт відправлення та пункт прибуття;
- (c) строк дійсності дозволу;
- (d) зупинки та розклад;

4. Комісія встановлює формат дозволів. Такі заходи, що мають на меті внести зміни до неістотних елементів цього Регламенту шляхом його доповнення ухвалюються відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у частині 2 статті 26.

5. Дозволи надають їх власникам(-у) право надавати регулярні послуги на території держав-членів через які пролягає маршрут послуги.

6. Оператор регулярної послуги може використовувати додаткові транспортні засоби для вирішення тимчасових та виняткових обставин. Такі додаткові транспортні засоби можуть використовуватися лише на тих самих умовах, що встановлені у дозволі, зазначеному у частині 3.

У такому разі, перевізник забезпечує, щоб такі документи були наявні в транспортному засобі:

- (a) копія дозволу на регулярну послугу;

(b) копія контракту між оператором регулярної послуги та підприємством, що надає додаткові транспортні засоби або подібний документ;

(c) засвідчена копія ліцензії Співтовариства, що видана оператору, який надає додаткові транспортні засоби для послуги;

*Стаття 7***Подання заявки на отримання дозволу**

1. Заявки на отримання дозволу на регулярні послуги подаються компетентному органу.

2. Комісія встановлює формат заявок. Ці заходи, що мають на меті внести зміни до неістотних елементів цього Регламенту шляхом його доповнення ухвалюються відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у частині 2 статті 26.

3. Особи, які подають заявку на отримання дозволу до заявки будь-яку додаткову інформацію, яку вони вважають доречною або яка вимагається компетентним органом, зокрема, розклад періодів керування та відпочинку, що дозволяє провести моніторинг дотримання законодавства Співтовариства про періоди керування та відпочинку, а також копію ліцензії Співтовариства.

*Стаття 8***Процедура надання дозволу**

1. Дозволи видаються за погодженням з органами всіх держав-членів на території яких відбувається підбір та висадка пасажирів. Орган, що надає дозвіл надсилає до таких органів, а також компетентним органам держав-членів територія яких перетинається без підбору та висадки пасажирів, копію заявки, разом з копіями будь-яких відповідних документів, та результати своєї оцінки.

2. Компетентні органи держав-членів погодження яких вимагається інформують орган, що надає дозвіл про свої рішення щодо заявки упродовж 2 місяців. Цей строк починається з дати отримання запиту про погодження, яка проставляється на повідомленні про вручення. Якщо рішення, отримане від компетентних органів держав-членів погодження яких вимагалось є негативним, таке рішення повинно містити належний виклад підстав. Якщо орган, що надає дозвіл не отримує відповідь упродовж 2 місяців, вважається, що компетентні органи надали своє погодження і орган, що надає дозвіл може видавати дозвіл.

Органи держав-членів території яких перетинаються без підбору та висадки пасажирів можуть надіслати органу, що надає дозвіл свої коментарі упродовж строку, встановленого у першому абзаці.

3. Орган, що надає дозвіл приймає рішення щодо заявки упродовж 4 місяців від дати подання заявки перевізником.

4. Дозвіл видається, окрім якщо:

- (a) заявник не в змозі забезпечити надання послуги, що є предметом заявки за допомогою матеріальних засобів, що безпосередньо перебувають у його розпорядженні;
- (b) заявник не відповідає вимогам національного законодавства або міжнародного права про автомобільний транспорт та, зокрема, вимогам щодо отримання дозволу на міжнародні пасажирські перевезення або вчинив серйозне порушення законодавства Співтовариства про автомобільний транспорт, зокрема, з огляду на правила, що застосовуються до транспортних засобів і періодів керування та відпочинку для водіїв;
- (c) у випадку заявки на поновлення дозволу, вимоги щодо надання дозволу не було дотримано;
- (d) на основі детально аналізу, держава-член може прийняти рішення про те, що відповідна послуга істотним чином може вплинути на життєздатність подібної послуги, що охоплена одним або більше контрактів на надання послуг за державні кошти, що відповідають законодавству Співтовариства про відповідні прями секції. В такому випадку, держава-члени, на недискримінаційній основі, встановлюють критерії для визначення чи буде послуга, щодо якої подано заявку, впливати на життєздатність подібної послуги, що згадана вище, та повідомлять ці критерії Комісії на її вимогу.
- (e) на основі детального аналізу, держава-член приймає рішення про те, що основною метою послуги є не перевезення пасажирів між зупинками, розташованими в різних державах-членах.

У разі коли існуючі міжнародні перевезення пасажирськими автобусами істотним чином впливають на життєздатність подібної послуги, що охоплена одним або більше контрактів на надання послуги за державні кошти, що відповідають законодавству Співтовариства про відповідні прями секції, через виняткові причини, які неможливо було передбачити під час надання дозволу – держава-член може, за погодженням з Комісією, призупинити або відкликати дозвіл на здійснення міжнародних перевезень пасажирськими автобусами повідомивши про це перевізника за 6 місяців.

Той факт, що перевізник пропонує нижчі ціни ніж ті, що пропонуються іншими автоперевізниками або факт того, що відповідне сполучення вже обслуговується іншим автоперевізником, сам по собі, не може слугувати обґрунтуванням для відхилення заявки.

5. Орган, що надає дозвіл та компетентні органи держав-членів, що залучені до процедури отримання погодження, передбаченої у частині 1 можуть надавати відмову на заявку лише на підставах, передбачених у цьому Регламенті.

6. Після завершення процедури, встановленої у частинах 1-5, орган, що надає дозвіл видає дозвіл або формально відмовляє в задоволенні заявки.

Рішення про відмову в задоволенні заявки повинно зазначати підстави на яких воно ґрунтується. Держави-члени забезпечують, щоб транспортні підприємства отримали можливість висловити свій протест у разі відмови в задоволенні їхньої заявки.

Орган, що надає дозвіл інформує органи, зазначені у частині 1 про своє рішення, надсилаючи їм копії всіх дозволів.

7. Якщо процедура отримання погодження, зазначена у частині 1 не надає органу, що надає дозвіл можливості прийняти рішення щодо заявки, це питання може бути передано на розгляд Комісії упродовж 2 місяців від дати прийняття негативного рішення однією або більше державами-членами з якими проводилися консультації відповідно до частини 1.

8. Після проведення консультацій з зацікавленими державами-членами, Комісія, упродовж 4 місяців від дати отримання повідомлення від органу, що надає дозвіл приймає рішення, яке вступає в силу через 30 днів від дати повідомлення відповідної держави-члена.

9. Рішення Комісії залишається чинним доки відповідні держава-члени не досягнуть згоди.

Стаття 9

Поновлення та внесення змін до дозволу

Стаття 8 застосовується, *mutatis mutandis*, до заявок на поновлення дозволу та до внесення змін до умов згідно з якими послуги, що є предметом дозволу повинні надаватися.

У разі незначних змін до режиму роботи, зокрема зміни інтервалу руху, розміру платні чи розкладу, органу, що надає дозвіл необхідно надати іншим відповідним державам-членам лише інформацію, що стосується цих змін.

Відповідні держава-члени можуть надати своє погодження на те, що орган, що надає дозвіл самостійно приймає рішення стосовно таких змін до умов, відповідно до яких послуга надається.

Стаття 10

Закінчення строку дії дозволу

1. Без шкоди положенням Регламенту (ЄС) № 1370/2007 Європейського Парламенту та Ради від 23 жовтня 2007 року про послуги громадського пасажирського транспорту залізницею та автомобільним транспортом ⁽¹⁾, строк дії дозволу на регулярні послуги закінчується із завершення строку дійсності дозволу або через 3 місяці після того, як орган, що надає дозвіл отримав повідомлення про те, що власник дозволу має намір припинити надання послуги. Таке повідомлення повинно містити належний опис підстав.

2. Якщо попит на послугу скінчився, строк завчасного повідомлення, передбачений у частині 1, становитиме 1 місяць.

3. Орган, що надає дозвіл інформує компетентні органи інших зацікавлених держав-членів про закінчення строку дії дозволу.

⁽¹⁾ ОВ L 315, від 3.12.2007 року, С.1.

4. Власник дозволу інформує користувачів послуги про її припинення за 1 місяць за допомогою доречних публікацій.

Стаття 11

Зобов'язання перевізників

1. Окрім, як у разі форс-мажору, оператор регулярних послуг зобов'язаний, доки не закінчиться строк дії дозволу, вживати всіх заходів для гарантування наявності транспортної послуги, що відповідає стандартам безперервності, регулярності та пасажиромісткості, а також іншим вимогам, встановленим компетентним органом відповідно до частини 3 статті 6.

2. Перевізник демонструє маршрут послуги, автобусні зупинки, розклад руху, тарифи та правила перевезення в такий спосіб, щоб забезпечити, що ця інформація є легко доступною всім користувачам.

3. Без шкоди Регламенту (ЄС) № 1370/2007, допускається, щоб відповідні держави-члени, за погодженням між собою та за згодою власника дозволу, вносили зміни до умов, що визначають надання регулярної послуги.

РОЗДІЛ IV

НЕРЕГУЛЯРНІ ПОСЛУГИ ТА ІНШІ ПОСЛУГИ, ЩО ВИКЛЮЧЕНІ З ВИМОГИ ПРО ОТРИМАННЯ ДОЗВОЛУ

Стаття 12

Контрольні документи

1. Нерегулярні послуги надаються за наявності маршрутного листа за винятком послуг, зазначених у другому абзаці частини 3 статті 5.

2. Перевізник, що надає нерегулярні послуги виписує маршрутний лист перед кожною подорожжю.

3. Маршрутний лист повинен містити принаймні таку інформацію:

- (a) тип послуги;
- (b) основний маршрут;
- (c) назву перевізника, якого залучено до надання послуги;

4. Книги реєстрації маршрутних листів надаються компетентними органами держав-членів, де перевізник заснований або органами, призначеними останніми.

5. Комісія встановлює формат маршрутного листа, книг реєстрації маршрутних листів та настанови щодо їх використання. Ці заходи, що мають на меті внести зміни до неіснуючих елементів цього Регламенту шляхом його доповнення, ухвалюються відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, встановленої у частині 2 статті 26.

6. У випадку спеціальних регулярних послуг, зазначених у третьому абзаці частини 2 статті 5 – контракт або засвідчена копія останнього слугуватиме контрольним документом.

Стаття 13

Місцеві екскурсії

В рамках міжнародної нерегулярної послуги перевізник може надавати нерегулярні послуги (місцеві екскурсії) в державі-члені відмінній від тієї, де він заснований.

Такі послуги повинні бути призначеними для пасажирів нерезидентів, що попередньо доставлені цим самим перевізником однією з міжнародних послуг, згаданих у першому абзаці та надаються тим самим транспортним засобом або іншим транспортним засобом цього ж перевізника або групи перевізників.

РОЗДІЛ V

КАБОТАЖ

Стаття 14

Загальні принципи

Будь-якому перевізнику, який надає послуги пасажирських перевезень автомобільним транспортом за наймом або за винагороду та який має ліцензію Співтовариства дозволено, згідно з умовами, встановленими в цьому Розділі та без дискримінації на підставі державної приналежності перевізника або місця заснування, здійснювати каботажні перевезення, як визначено у статті 15.

Стаття 15

Дозволені каботажні перевезення

Каботажні перевезення дозволені для таких послуг:

- (a) спеціальні регулярні послуги, за умови, якщо вони охоплені контрактом, що укладено між організатором та перевізником;
- (b) нерегулярні послуги;
- (c) регулярні послуги, що надаються перевізником нерезидентом у державі-члені перебування під час регулярної міжнародної послуги відповідно до цього Регламенту, за винятком транспортних послуг, що обслуговують центр міста або міську агломерацію, або транспортні потреби між ними та прилеглими територіями. Каботажні перевезення не повинні здійснюватися окремо від такої міжнародної послуги.

Стаття 16

Правила, що застосовуються до каботажних перевезень

1. Здійснення каботажних перевезень підпадає під дію, окрім якщо інше передбачено у законодавстві Співтовариства, законів, підзаконних актів та адміністративних положень чинних у державі-члені перебування стосовно такого:

- (a) умов, що визначають контракт на перевезення;
- (b) маси та габаритних розмірів транспортного засобу;

- (c) вимоги, що стосуються перевезень окремих категорій пасажирів, зокрема, школярів, дітей та осіб з обмеженою рухомістю;
- (d) періоди керування та відпочинку;
- (e) податку на додану вартість (ПДВ) на транспортні послуги.

Маса та габаритні розміри, зазначені в пункті (b) першого абзацу можуть, якщо доречно, перевищувати граничні величини, що застосовуються в державі-члені заснування перевізника, але за жодних обставин, вони не можуть перевищувати граничні величини, встановлені у державі-члені перебування для національного дорожнього руху або технічні характеристики, зазначені у доказах, наведених у частині 1 статті 6 Директиви 96/53/ЄС.

2. Окрім якщо інше передбачено у законодавстві Співтовариства, каботажні перевезення, що є частиною транспортних послуг, передбачених у пункті (c) статті 15 підпадають під дію законів, підзаконних актів та адміністративних положень, що є чинними у державі-члені перебування стосовно надання дозволів, проведення процедур закупівлі, маршрутів, що обслуговуються, а також регулярності, безперервності та частотності послуг, включаючи маршрут слідування.

3. Технічні стандарти щодо конструкції та обладнання, яким повинні відповідати транспортні засоби, що використовуються для каботажних перевезень є такими ж, що й стандарти, передбачені для транспортних засобів, що призначені для руху у міжнародних перевезеннях.

4. Національні закони, підзаконні акти та адміністративні положення, згадані у частинах 1 та 2 застосовуються до перевізників нерезидентів на тих самих умовах, що й для перевізників, заснованих у державі-члені перебування з тим, щоб попередити будь-яку дискримінацію на підставах державної приналежності або місця заснування.

Стаття 17

Контрольні документи для каботажних перевезень

1. Каботажні перевезення у формі нерегулярних послуг здійснюються за наявності маршрутного листа, як зазначено у статті 12, який повинен зберігатися в транспортному засобі та пред'являтися на запит будь-якої уповноваженої посадової особи, що має право проводити перевірку.

2. У маршрутний лист заноситься така інформація:

- (a) пункт відправлення та прибуття під час надання послуги;
- (b) дата відправлення та дати припинення надання послуги;

3. Маршрутні листи надаються у теках, як зазначено у статті 12, засвідченими компетентним органом або органом в державі-члені заснування.

4. У випадку спеціальних регулярних послуг, контракт, укладений між перевізником та організатором подорожі, або його засвідчена копія слугуватиме контрольним документом.

Проте, маршрутний лист має бути заповнений у формі щомісячного звіту.

5. Використані маршрутні листи повинні бути повернуті компетентному органу або органу в державі-члені заснування відповідно до процедури, що встановлюється компетентним органом або органом в державі-члені заснування.

РОЗДІЛ VI

КОНТРОЛЬ ТА САНКЦІЇ

Стаття 18

Проїзні квитки

1. Перевізники, що обслуговують регулярні послуги, за винятком спеціальних регулярних послуг повинні видавати індивідуальні або колективні проїзні квитки, що зазначають:

- (a) пункт відправлення та прибуття та, якщо доречно, зворотну подорож;
- (b) строк дійсності квитка;
- (c) транспортний тариф;

2. Проїзний квиток, передбачений у частині 1 має бути пред'явлений на вимогу будь-якої уповноваженої посадової особи, що має право проводити перевірку.

Стаття 19

Перевірки на дорозі та на підприємстві

1. Дозвільний або контрольний документ повинен зберігатися в транспортному засобі та має бути пред'явлений на вимогу будь-якої уповноваженої посадової особи, що має право проводити перевірку.

2. Перевізники, що обслуговують міжнародні перевезення автобусами повинні дозволяти проведення буд-яких перевірок, що мають на меті забезпечити належне здійснення такого обслуговування, зокрема, стосовно періодів керування та відпочинку водіїв. В контексті імплементації цього Регламенту, уповноважені на перевірку посадові особи мають право:

- (a) перевіряти теки маршрутних листів та іншу документацію, що стосується діяльності транспортного підприємства;
- (b) робити копії, або робити витяги з тек маршрутних листів та документації у приміщенні підприємства;
- (c) доступу до всіх приміщень транспортного підприємства, виробничих дільниць та транспортних засобів;
- (d) вимагати надання будь-якої інформації, що міститься в теках маршрутних листів, документації або базах даних;

Стаття 20

Взаємна допомога

Держави-члени надають одна-одній допомогу в забезпеченні застосування цього Регламенту та його моніторингу. Вони обмінюються інформацією через національні контактні пункти, створені відповідно до статті 18 Регламенту (ЄС) № 1071/2009.

Стаття 21

Відкликання ліцензій Співтовариства та дозволів

1. Компетентні органи держави-члена в якій заснований перевізник відкликають ліцензію Співтовариства, якщо власник:

(a) вже не відповідає вимогам, встановленим в частині 1 статті 3; або

(b) подав неточну інформацію стосовно даних, які вимагалися для видачі ліцензії Співтовариства;

2. Орган, що надає дозвіл відкликає дозвіл, якщо його власник вже не відповідає вимогам на основі яких дозвіл було видано згідно з цим Регламентом, зокрема, якщо держава-член в якій перевізник заснований вимагає цього. Орган негайно інформує компетентні органи зацікавлених держав-членів.

Стаття 22

Застосування державами-членами заснування санкцій за порушення

1. У випадку серйозного порушення законодавства Співтовариства про автомобільний транспорт, зокрема, з огляду на правила, що стосуються транспортних засобів, періодів керування та відпочинку для водіїв та надання паралельних або тимчасових послуг без відповідного дозволу, як зазначено у п'ятому абзаці частини 1 статті 5, компетентні органи держав-членів заснування перевізника, який скоїв порушення вживають відповідних заходів, які можуть включати попередження, якщо це передбачено національним законодавством для того, щоб дати оцінку цій ситуації. Такі заходи можуть призводити, *inter alia*, до накладання таких адміністративних стягнень:

(a) тимчасове або постійне вилучення деяких або всіх засвідчених копій ліцензії Співтовариства;

(b) тимчасове або постійне вилучення ліцензії Співтовариства.

Ці стягнення можуть визначатися після прийняття остаточного рішення у справі та враховуватимуть серйозність порушення скоєного власником ліцензії Співтовариства, а також загальну кількість засвідчених копій цієї ліцензії на міжнародні перевезення, якою володів перевізник.

2. Компетентні органи держави-члена заснування якнайшвидше, але не пізніше ніж упродовж 6 тижнів повідомляють компетентні органи держави-члена, в якій порушення було виявлено, про своє остаточне рішення у справі та про будь-які стягнення, передбачені у частині 1, що були накладені.

Якщо такі стягнення не були накладені, компетентні органи держави-члена заснування повинні зазначити причини цього.

3. Компетентні органи забезпечують, щоб стягнення, накладені на відповідного перевізника, в цілому, були пропорційними порушенню або порушенням, що зумовили накладення таких стягнень, зважаючи на будь-які стягнення, що накладаються за такі ж порушення в державі-члені в якій порушення було виявлено.

4. Ця стаття не шкодить можливості компетентних органів держави-члена заснування перевізника ініціювати провадження у національному суді або арбітражі. У разі відкриття такого провадження, відповідний компетентний орган інформує компетентні органи держав-членів в яких порушення були виявлені.

5. Держави-члени забезпечують, щоб перевізники мали право оскаржити будь-які адміністративні стягнення, накладені на них відповідно до цієї статті.

Стаття 23

Застосування державами-членами перебування санкцій за порушення

1. Якщо компетентним органам держав-членів стає відомо про серйозне порушення цього Регламенту або законодавства Співтовариства про дорожній рух, вчинене перевізником нерезидентом, держава-член на території якої порушення було виявлено якнайшвидше передає, але не пізніше ніж через 6 тижнів від дати прийняття остаточного рішення, до компетентних органів держави-члена заснування перевізника, таку інформацію:

(a) опис порушення та відомості про дату та час скоєння порушення;

(b) категорія, вид та серйозність порушення; та

(c) стягнення, що накладені та виконані стягнення.

Компетентні органи держави-члена перебування можуть вимагати, щоб компетентні органи держави-члена заснування наклали адміністративні стягнення відповідно до статті 22.

2. Без шкоди кримінальному переслідуванню, компетентні органи держави-члена перебування можуть накладати стягнення на перевізників нерезидентів, які вчинили порушення цього Регламенту або національного законодавства про дорожній рух чи законодавства Співтовариства на її території з приводу каботажних перевезень. Стягнення накладаються на недискримінаційній основі та можуть, *inter alia*, включати попередження або у разі серйозного порушення, тимчасову заборону на каботажні перевезення в межах території держави-члена перебування, де порушення було скоєно.

3. Держави-члени забезпечують, щоб перевізники мали право оскаржити будь-які адміністративні стягнення, що накладені на них відповідно до цієї статті.

Стаття 24

Внесення даних до національного електронного реєстру

Держави-члени забезпечують, щоб інформація про серйозні порушення законодавства Співтовариства про дорожній рух, що стосується перевізників, заснованих на їхній території, і які призвели до накладення будь-якою державою-членом стягнення, а також до будь-якого тимчасового або постійного відкликання ліцензії Співтовариства або її засвідченої копії – вносилися до національного електронного реєстру підприємств автомобільного транспорту. Інформація в реєстрі про тимчасове або постійне відкликання ліцензії Співтовариства повинна зберігатися в базі даних принаймні упродовж 2 років від дати спливу строку відкликання, у разі тимчасового відкликання, або від дати відкликання, у разі постійного відкликання.

РОЗДІЛ VII

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ

Стаття 25

Угоди між державами-членами

1. Держави-члени можуть укласти двосторонні або багатосторонні угоди про подальшу лібералізацію послуг, охоплених цим Регламентом, зокрема стосовно дозвільної системи та спрощення або скасування контрольних документів, особливо у прикордонних регіонах.
2. Держави-члени інформують Комісію про будь-які угоди, укладені відповідно до частини 1.

Стаття 26

Процедура комітету

1. Комісії допомагає комітет, заснований частиною 1 статті 18 Регламенту Ради (ЄЕС) № 3821/85 від 20 грудня 1985 року про записуючу апаратуру в автомобільному транспорті⁽¹⁾.
2. У разі посилання на цю частину, застосовуються частини 1-4 та пункт (b) частини 5 статті 5а, а також стаття 7 Рішення 1999/468/ЄС з дотриманням положень статті 8 останнього.

Стаття 27

Стягнення

Держави-члени встановлюють правила щодо стягнень, що застосовуються до порушень положень цього Регламенту та вживають всіх заходів, необхідних для забезпечення їх імплементації. Передбачені стягнення повинні бути ефективними, пропорційними та відвертати бажання знову вчиняти порушення. Держави-члени повідомляють Комісії ці положення до 4 грудня 2011 року, а також повідомляють Комісії будь-які наступні зміни, внесені до них.

Держави-члени забезпечують, щоб всі заходи вживалися без дискримінації на підставі державної приналежності або місця заснування перевізника.

Стаття 28

Звітування

1. Кожні 2 роки держави-члени повідомляють Комісії кількість виданих дозволів на регулярні послуги, видані за попередній рік, а також загальну кількість дозволів на регулярні послуги, що є чинними на кінець звітного періоду. Ця інформація надається окремо по кожній країні призначення регулярної послуги. Держави-члени також повідомляють Комісії дані про каботажні операції у формі спеціальних регулярних послуг та нерегулярних послуг, що надавалися упродовж звітного періоду перевізниками резидентами.
2. Кожні 2 роки компетентні органи держави-члена перебування надсилають Комісії статистичні дані про кількість виданих дозволів на каботажні перевезення у формі регулярних послуг, зазначених у пункті (с) статті 15.
3. Комісія встановлює формат таблиці, що буде використовуватися для повідомлення статистичної інформації, зазначеної у частині 2. Такі заходи, що мають на меті внести зміни до неістотних елементів цього Регламенту шляхом його доповнення, ухвалюються відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеної у частині 2 статті 26.
4. Держави-члени кожного року не пізніше 31 січня інформують Комісію про кількість перевізників, що володіють ліцензією Співтовариства станом на 31 грудня попереднього року та про кількість їх засвідчених копій, що відповідає кількості транспортних засобів, що перебувають у експлуатації на цю дату.

Стаття 29

Внесення змін до Регламенту (ЄС) № 561/2006

Стаття 8 Регламенту (ЄС) № 561/2006 доповнена частиною такого змісту:

«ба. Шляхом відступу від частини 6, водій, що залучений в одноразову нерегулярну послугу міжнародного автомобільного перевезення пасажирів, як визначено у Регламенті (ЄС) № 1073/2009 Європейського Парламенту та Ради від 21 жовтня 2009 року про спільні правила щодо доступу до міжнародного ринку автобусних перевезень (*), може відстрочити щотижневий період відпочинку на 12 послідовних 24 годинних періодів, що наступають після попереднього регулярного щотижневого періоду відпочинку, за умови що:

- (a) послуга триває принаймні 24 послідовні години у державі-члені або третій країні до яких застосовується цей Регламент, але відмінних від тієї, в якій послуга почалась;
- (b) після того, як водій скористався цим відступом, він бере:

- (i) або два періоди регулярного щотижневого відпочинку; або

⁽¹⁾ ОВ L 370, від 31.12.1985, С.8

- (ii) один регулярний період щотижневого відпочинку та один скорочений період щотижневого відпочинку тривалістю принаймні 24 години. Проте, таке скорочення має бути компенсоване еквівалентним періодом відпочинку, що береться в цілому наприкінці третього тижня, що слідує за закінченням періоду відступу;
- (c) після 1 січня 2014 року, транспортний засіб обладнаний записуючою апаратурою відповідно до вимог Додатку ІВ до Регламенту (ЄЕС) № 3821/85; та
- (d) після 1 січня 2014 року, якщо керування здійснюється упродовж періоду між 22,00 та 06,00, транспортний засіб керується кількома особами або період керування, передбачений у статті 7, скорочено до трьох годин.

Комісія здійснює ретельний моніторинг випадків користування цим відступом з тим, щоб забезпечити безпеку на дорогах згідно з дуже суворими вимогами, зокрема, перевіряючи, щоб загальний напрацьований час керування упродовж періоду, що охоплений відступом не був надмірним. До 4 грудня 2012 року Комісія укладає звіт, що дасть оцінку наслідкам відступу для безпеки на дорогах, а також для соціальних аспектів. Якщо Комісія вважатиме це за необхідне, вона запропонує зміни до цього Регламенту з цього приводу.

(*) ОВ L 300, від 14.11.2009 року, С. 88»

Цей Регламент є обов'язковим у всій своїй цілісності та підлягає прямому застосуванню у всіх державах членах.

Вчинено у Страсбурзі, 21 жовтня 2009 року.

За Європейський Парламент
Голова
J.BUZEK

За Раду
Голова
C. MALMSTRÖM

РОЗДІЛ VIII

Кінцеві положення

Стаття 30

Припинення дії

Цим Регламенти (ЄЕС) № 684/92 та (ЄС) 12/98 скасовуються.

Посилання на Регламенти, які скасовані вважаються посиланнями на цей Регламент та повинні читатися відповідно до кореляційної таблиці, наведеної у Додатку III.

Стаття 31

Набуття чинності

Цей Регламент набуває чинності на 20-й день після його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Він застосовуватиметься з 4 грудня 2011 року, за винятком статті 29, яка застосовуватиметься з 4 липня 2010 року.

*ДОДАТОК I***Захисні елементи ліцензії Співтовариства**

Ліцензія Співтовариства повинна мати принаймні два за таких захисних елементів:

- голограма;
- спеціальні волокна в папері, що стають видимими в ультрафіолетовому світлі;
- принаймні одну строку мікродруку (друк видимий лише під збільшувальним склом та не відтворюється фотокопіювальними апаратами);
- тактильні знаки, символи або візерунки;
- подвійна нумерація: серійний номер та вихідний номер;
- тло з композицією безпеки, що складається з гільйоширного орнаменту та ірисного друку.

ДОДАТОК II

Зразок ліцензії Співтовариства

ЛІЦЕНЗІЯ СПІВТОВАРИСТВА

(a)

(Колір Pantone light blue, формат DIN A4 целюлозний папір, 100 г/м² або більш щільний)

(Перша сторінка ліцензії)

(Текст офіційними(-ою) мовами(-ою) або однією з офіційних мов держави-члена, що видає ліцензію)

Розпізнавальний знак держави-члена ⁽¹⁾, що
видає ліцензію

Назва компетентного органу

Ліцензія № ...

(або)

Засвідчена копія №

на міжнародні перевезення пасажирів автобусами за наймом або за винагороду

Власник цієї ліцензії ⁽²⁾

має дозвіл на здійснення міжнародних перевезень пасажирів автомобільним транспортом за наймом або за винагороду на території Співтовариства відповідно до вимог, встановлених у Регламенті (ЄС) № 1073/2009 Європейського Парламенту та Ради від 21 жовтня 2009 року про спільні правила доступу до міжнародного ринку автобусних перевезень та відповідно до загальних положень цієї ліцензії.

Коментарі:

.....

Ця ліцензія дійсна з

до

Видана у

дата

..... ⁽³⁾

⁽¹⁾ Розпізнавальні знаки держав-членів: (B) Бельгія, (BG) Болгарія, (CZ) Чеська Республіка, (DK) Данія, (D) Німеччина, (EST) Естонія, (IRL) Ірландія, (GR) Греція, (E) Іспанія, (F) Франція, (I) Італія, (CY) Кіпр, (LV) Латвія, (LT) Литва, (L) Люксембург, (H) Угорщина, (ML) Мальта, (NL) Нідерланди, (A) Австрія, (PL) Польща, (P) Португалія, (RO) Румунія, (SLO) Словенія, (SK) Словаччина, (FIN) Фінляндія (S) Швеція (UK) Сполучене Королівство.

⁽²⁾ Повна назва або комерційна назва та повна адреса перевізника.

⁽³⁾ Підпис та печатка компетентного органу або органу, що видав ліцензію.

(b)

(Друга сторінка ліцензії)

(Текст офіційними(-ою) мовами(-ою) або однією з офіційних мов держави-члена, що видає ліцензію)

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Ця ліцензія видана відповідно до Регламенту (ЄС) № 1073/2009.
2. Ця ліцензія видана компетентними органами держави-члена заснування перевізника за наймом або за винагороду, який:
 - (a) має дозвіл в державі-члені заснування на здійснення перевезення пасажирів шляхом регулярних послуг, включаючи спеціальні регулярні послуги, або нерегулярні послуги автобусами;
 - (b) відповідає вимогам, встановленим відповідно до правил Співтовариства щодо допуску до професійної діяльності оператора автомобільних пасажирських перевезень у національному та міжнародному транспортному сполученні;
 - (c) відповідає законодавчим вимогам щодо стандартів для водіїв та транспортних засобів.
3. Ця ліцензія дозволяє міжнародні перевезення пасажирів автобусом за наймом або винагороду на всіх транспортних шляхах для подорожей, що здійснюються в межах території Співтовариства:
 - (a) якщо пункт відправлення та пункт прибуття розташовані в двох різних державах-членах, з або без транзиту територією однієї або більше держав-членів чи третіх країн;
 - (b) якщо пункт відправлення та пункт прибуття знаходяться в тій самій державі-члені, в той час коли підбір або висадка пасажирів відбувається в іншій державі-члені або третій країні;
 - (c) з держави-члена до третьої країни та навпаки, з або без транзиту територією однієї або більше держав-членів або третіх країн;
 - (d) між третіми країнами з перетином транзитом території однієї або більше держав-членів;

та подорожей без пасажирів у зв'язку з перевезеннями відповідно до умов, встановлених у Регламенті (ЄС) № 1073/2009.

У випадку перевезень з держави-члена до третьої країни або навпаки, Регламент (ЄС) № 1073/2009 застосовується до тієї частини подорожі, що відбувається на території держави-члена, яку перетинають транзитом. Зазначений Регламент не застосовується до тієї частини подорожі, що відбувається територією держави-члена підбору та висадки пасажирів, якщо тільки не було укладено відповідну угоду між Співтовариством та третьою країною.

4. Ліцензія є персональною та не підлягає передачі.

5. Ліцензія може бути відкликана компетентним органом держави-члена видачі, якщо перевізник, зокрема:

- (a) не відповідає вимогам, встановленим у частині 1 статті 3 Регламенту (ЄС) № 1073/2009;
- (b) надав неточну інформацію про дані, необхідні для видачі або поновлення ліцензії;
- (c) вчинив серйозне порушення законодавства Співтовариства про дорожній рух в будь-якій державі-члені, зокрема з огляду на правила, що застосовуються до транспортних засобів, періодів керування та відпочинку для водіїв та надання без відповідного дозволу паралельних або тимчасових послуг, як зазначено у п'ятому абзаці частини 1 статті 5 Регламенту (ЄС) № 1073/2009. Компетентні органи держави-члена заснування перевізника, який вчинив порушення можуть, *inter alia*, відкликати ліцензію Співтовариства або тимчасово чи постійно відкликати всі або деякі засвідчені копії ліцензії Співтовариства.

Ці стягнення встановлюються відповідно до серйозності порушення, вчиненого власником ліцензії Співтовариства та загальної кількості засвідчених копій, якими він володіє стосовно його міжнародних транспортних послуг.

6. Оригінал ліцензії повинен зберігатися у перевізника. Засвідчена копія ліцензії повинна зберігатися в транспортному засобі, що здійснює міжнародні перевезення.
7. Ця ліцензія повинна бути пред'явлена на запит будь-якої уповноваженої посадової особи, яка проводить перевірку.
8. На території кожної держави-члена, власник ліцензії повинен дотримуватися законів, підзаконних актів та адміністративних положень, що є чинними у цій державі, зокрема, тих, що регулюють перевезення та дорожній рух.
9. «Регулярні послуги» означають послуги, що передбачають перевезення пасажирів через встановлені інтервали часу уздовж встановлених маршрутів, а підбір та висадка пасажирів відбувається у встановлених місцях зупинки, що є доступними усім, але, якщо доречно, за умови обов'язкового бронювання.

Будь-які зміни в умовах надання послуги не впливають на характер регулярної послуги.

Надання регулярних послуг вимагає отримання дозволу.

«Спеціальні регулярні послуги» означають регулярні послуги, незалежно від того, хто організовує їх надання, і передбачають перевезення встановлених категорій пасажирів, за винятком інших пасажирів, через встановлені інтервали часу уздовж встановлених маршрутів, а підбір та висадка пасажирів відбувається у встановлених місцях зупинки.

Спеціальні регулярні послуги включають:

- (a) перевезення працівників між домом та роботою;
- (b) перевезення учнів шкіл та студентів до та з навчальних закладів.

Факт того, що спеціальні послуги можуть зазнавати змін залежно від потреб користувачів не впливає на їх класифікацію як регулярних послуг.

Надання спеціальних регулярних послуг не вимагає отримання дозволу, якщо їх надання охоплено договором між організатором та перевізником.

Організація паралельних та тимчасових послуг, що обслуговують той самий загал, що й регулярні послуги вимагає отримання дозволу.

«Нерегулярні послуги» означає послуги, що не підпадають під визначення регулярних послуг, включаючи спеціальні регулярні послуги, основною особливістю яких є те, що вони обслуговують групи людей, які створюються за ініціативою споживачів або самого перевізника. Організація паралельних або тимчасових послуг, подібних до існуючих регулярних послуг, що обслуговують той самий загал, що й останні вимагає отримання дозволу відповідно до процедури, встановленої у Розділі III Регламенту (ЄС) № 1073/2009. Ці послуги не втрачають свого характеру нерегулярних послуг виключно на підставі того, що вони надаються через певні інтервали часу.

Надання нерегулярних послуг не вимагає отримання дозволу.

ДОДАТОК III
КОРЕЛЯЦІЙНА ТАБЛИЦЯ

Регламент (ЄЕС) № 684/92	Регламент (ЄС) № 12/98	Цей Регламент
Стаття 1		стаття 1
пункт 1.1 статті 2	частина 1 статті 2	частина 2 статті 2, частина 1 статті 5
пункт 1.2 статті 2	частина 2 статті 2	частина 3 статті 2, частина 2 статті 5
пункт 1.3 статті 2		п'ятий абзац частини 1 статті 5
пункт 3.1 статті 2	частина 3 статті 2	частина 4 статті 2, частина 3 статті 5
пункт 3.3 статті 2		частина 3 статті 5
пункт 3.4 статті 2		частина 3 статті 5
пункт 4 статті 4		частина 5 статті 2, частина 5 статті 5
стаття 3		стаття 3
статті 3а		стаття 4
стаття 4		стаття 5
стаття 5		стаття 6
стаття 6		стаття 7
стаття 7		стаття 8
стаття 8		стаття 9
стаття 9		стаття 10
стаття 10		стаття 11
стаття 11		стаття 12
стаття 12		стаття 13
стаття 13		частина 5 статті 5
	стаття 1	стаття 14
	частина 4 статті 2	
	стаття 3	стаття 15
	стаття 4	стаття 16
	стаття 5	частина 3 статті 4
	стаття 6	стаття 17
	стаття 7	частина 3 статті 28
	стаття 8	стаття 26
	стаття 9	
стаття 14		стаття 18
стаття 15		стаття 19
	частина 1 статті 11	стаття 20
частина 1 статті 16		частина 1 статті 21
частина 2 статті 16		частина 2 статті 21
частина 3 статті 16		частина 1 статті 22
частина 4 статті 16		частина 1 статті 23
частина 5 статті 16		частина 2 статті 22
	частина 2 статті 11	частина 2 статті 23
	частина 3 статті 11	частина 2 статті 23
	частина 4 статті 11	
	стаття 12	частина 5 статті 22, стаття 23

Регламент (ЄЕС) № 684/92	Регламент (ЄС) № 12/98	Цей Регламент
	стаття 13	
стаття 16а	стаття 10	стаття 26
стаття 17		
стаття 18		стаття 25
стаття 19	стаття 14	стаття 27
стаття 20		
стаття 21		стаття 30
стаття 22	стаття 15	стаття 31
Додаток		Додаток II